

Приморске Новине

ЛИСТ ССРН ОПШТИНЕ БУДВА

ИЗЛАЗИ ДЕСЕТОДНЕВНО

ГОДИНА XVI

БРОЈ 326

10. АВГУСТ 1987.

ЦИЈЕНА 100 ДИНАРА



ОД 1—10. АВГУСТА

ПОЧЕО ДРУГИ КРУГ

ДАН када предајем текст, Редакцији, је тридесет пети дан фестивала Град театар. Тридесет и пет дана препуних догађаја — позоришних представа, пјесничких, цезвечери, концерата класичне музике... Изложбе, слика је тешко и забиљежити, сусрета је сијасет. Тридесет и пет дана фестивала — искуство важно као сам живот. Но хроничар се мора вратити конкретнијим догађајима а закључивањем о џелини збијавања оставићемо за крај. Па ево: следећа представа по хроничаревим записима је Шекспиров „Хамлет“ у режији Вита Тауфера. Имали смо мали „неспоразум“ са актерима — представу је изградила Мађарска драма Суботичког позоришта, а апарати за превођење нијесу функционисали. Шта има да се преводи „Хамлет“ — то сви знамо — рећи ће неко. Тачно, али у овој представи је било толико иновација, лијака у грађанским одијелима, нових ликова, да је морала постојати језичка комуниција. Ипак се могло закључуји чити да је то једна солидна представа или ништа више од тога. У улози Хамлете гост из Мађарске Јакоб Томаш. Онда је дошао још један Шекспиров текст „Јулије Цезар“ у режији Јанеза Пипана. Пипанов Цезар није император у римској то ги и са ловоровим вијенцем на глави, већ човјек у грађанском одијелу, било који директор из неке од земаља савременог свијета. По специјални возе ципове и лимузине, шетају војници у савременим униформама, нема оне велике реторике, већ се говори сувопарно — конференцијашки. Нема оне чувене Цезарове изреке: „Зар и ти си не Бруте“ или има Брутова „Драг ми је Цезар или ми је дражи Рим“. Смије ли се у име „Рима“ убијати? Хоће ли нови „Цезар“ који тако дође на власт допустити више демократије? Може ли било који циљ оправдати сва средства? А Рим? Хоћу рећи народ? Народ је увијек изманипулисана маса: народ кличе и Цезару и Цезаровим убицима и убицима Цезарових убица. Врло интересантна представа, једно модерно читање Шекспира или представа недовољно артикулисана, недорађена, неизнијансирана, па није достигла највише умјетничке дomete — а могла је.

Представа „Влади Мери“ била је идеална за заврше-



Ана Костовска у представи „Bloody Mary“

так првог круга фестивалских збијавања. Наравно, естетски, умјетнички, било је бољих представа од ове или „Влади Мери“ успијева, од самог почетка, да успостави контакт са публиком, простируји неки флуид и до краја актери и гледаоци дишу истим дахом. То је чудна, интересантна, специфична, представа која на први поглед дјелује као нека забавна компилација мјузикла и оперете у ствари расправља много, озбиљније проблеме и дјелује на више планова. То је глумачки есеј Раде Шербеције о импровизацији, плесу, говорењу стихова, глуми... Даље, то је једна опора прича о односу умјетности и власти, о забранама позоришних представа, о маргиналном статусу умјетности у друштву и безазлености њеној у практично — политичким стварима. Умјетност јесте свијест и свијест друштва или само то и ништа више од тога. Та представа је и ода нашем не кадашњем полету и вапај над нашим садањим заблудама. Блистали су Раде Шербеција, Ана Костовска, Александар Цвјетковић... Ауторство текста колективно, режија Љубиша Ристић.

Од свих осталих збијавања не смијемо заборавити два сјајна концерта класичне музике: шестанестогодишњег пијанисте Николе Анђелића и Загребачких солиста. Публика их је изванредно примила и доказала да у овим крајевима постоји љубав за класичну музiku. Наведимо имена Стјепка Гута, Мима Митровића, Предрага Витаса... сјајних цез музичара који два пута недељно одушевљавају љубитеље музике.

В. РАДУНОВИЋ

• ЗУБАЧКИ УБЛИ

ТРОМЕЂА — КОЛИЈЕВКА БРАТСТВА

ПРВОГ и другог августа на Заубачким Ублима одржан је 25. традиционални збор „Братство-јединство 87“, на којем је учествовало око десет хиљада омладине, радних људи и грађана са подручја десет општина три наше републике. Домаћин овогодишњег јубиларног сусрета била је општина Херцег-Нови, а учествовали су грађани Дубровника, Требиња, Котора, Тивта, Будве, Цетиња, Никшића, Љубиња и Билеће.

Првог августа у поподневним часовима одржана су спортска такмичења а увече је организована традиционална логорска ватра уз коју су истакнути револуционари младима јеворијали сјећања на дане када су се овде окупљали комунисти и други родољуби Херцеговине, Конавала, Грачаве, Боке и Никшића, предвођени легендарним херојем Савом Ковачевићем, на дого-

вор о дизајну устанка против окупатора и домаћих издајника. У томе и јесте значај сусрета на Зубачким Ублима, јер ова тромеђа потврђује да је одувијек била колијевка братства и јединства. Уз логорску ватру изведен је и културно-умјетнички програм а приказан је и документарни филм о Зубачким Ублима.

Другог августа одржана је централна свечаност. Учеснике Збора поздравио је Анђелко Томашевић, предсједник Општинске конференције ССРН Херцег-Нови а затим је говорио Радивоје Брајовић, предсједник Предсједништва СР Црне Горе. За учеснике збора приређен је умјетнички програм, а затим је настављено са забавним програмом и народним весељем до касних поподневних часова.

В. С.

• ОПШТИНСКО ВИЈЕЋЕ СИНДИКАТА

СТАНОВИ ЗА ПЛАЦЕВЕ

НА СЛЕДНИЦИ Предсједништво Општинског вијећа Савеза синдиката Будве, која је одржана 4. августа донесена је одлука о изградњи колективне стамбене зграде, за раднике који су раније добили плацеve. Стамбени блок од седам објеката са укупно 137 станови на површини 2.800 m² радиће се у продужетку по-воизgrađenog stambenog bloka, у насељу Дубовица. Sa изgradnjom ће се почети крајем ове године и радиће се фазно.

Предсједништву је презентиран изјештај о току акције солидарности, и том приликом је речено да је Фонду уплаћено преко 4,5 милијарде старих динара. Члан Предсједништва Мило Вукчевић је тражио одговор на питање „шта је са новцем који се уплаћује за незапослене раднике Црне Горе“. Одговор на ово питање је гласио: „новац је још увијек остао у фондовима солидарности због тога што организације нису понудиле програм проширења својих капацитета“.

Чланови Предсједништва су након расправе дошли до одлуке о личним доходцима и другим примањима функционера Општинског вијећа Савеза синдиката Будве. Са Предсједништва је потекла иницијатива да се у Општини Будва смањи број функционера.

С. ГЛЕНЦА

ПУЛА У БУДВИ

ОД 7. — до 16. августа у организацији „Зета филма“ биће приказано 10 филмова, који су се приказивали у пулској Арени. „Зета филм“ је успјела да од могућих 15 филмова, колико их је било у ужем избору пулског Фестивала састави листу од 10 филмова за приказивање у Будви у оквиру ревије филмова „Пула '87“. Јубитељи ове умјетности имају могућност да виде филмове:

„У име народа“, „Анђело чувар“, „Увијек спремне же не“, „На путу за Катангу“, „Већ виђено“, „Догодило се на данашњи дан“, „Краљева завршница“, „Официр с ружом“, „Живот радника“, и „Стратегија шврке“. Наведени филмови су према оцјени публике и жирија добили многа признања.



Љубије Јовановић: Шта би Будва без нас? (Снимио: М. Тодоровић)

● ОПШТИНСКИ КОМИТЕТ СК

ПОВЈЕРЕЊЕ МЛАДИМА

На сједници Општинског комитета Савеза комуниста разматрана је информација о садржају и резултатима изборне активности за секретаријате и секретаре у основним организацијама и избору чланова Активија непосредних производа.

У уводном излагању, предсједник Општинског комитета Ђорђе Прибилић је истакао да су избори у 49 основних организација одржани у року. У хотелу „Београд“ и још пет основних организација постављене обавезе и задаци и нијесу обављени како је било договорено. „Прозване“ су и организације у „Хотелима бечичка плажа“, хотелу „Авале“ и Мјесној заједници Будва I.

— Треба поставити питање о ослобађању присуствовања састанцима за поједине чланове СК, рекао је Ђорђе Прибилић.

Он је нагласио да охрабрује то што су у новоизabrane секретаријате основних организација изabrani млађи кадрови, који у даљем раду треба да унесу свежину.

Радне групе Општинског комитета које су биле одређене да прате предизборне и изборне састанке у основним организацијама, своје обавезе нијесу вљано обавиле. Један од разлога је и тај што на вријеме нијесу обавјештаване о времену њиховог одржавања.

Иначе, констатовано је да на изборним састанцима нијесу истакнути сви битни моменти из друштвено-економског живота у тим срединама. А, то је била једна од пречих обавеза, — постављена у програмима и плановима рада општинске организације Савеза комуниста.

Чињеница да на овом важном скупу, осим уводног излагања предсједавајућег, дискусија није било, најбоље говори да није било спремности за критику и самокритику на рад и понашања појединача и форума.

Д. НОВАКОВИЋ

● ПОВОДИ

ВИШЕ ДИМЕНЗИЈА

ОД КАДА је почeo Јетињски фестивал „Град театар Будва 87“, који је дио тро-краког »YU FESTA« (Будва, Суботица, Котор) са многих страна се чују питања у слилу, „зашто то није организовао Културни центар“, на чело цијеле организације и политици Фестивала стоеје друштвено-политички радници, односно Општински комитет СК и Скупштина општине“. И салон „Града театара“ у том контексту је написан „Машта на власти. Власт и мааште“.

Овоме смо разговарали са Велибором Золаком извршним секретаром Предсједништва ОК СК Будва.

— У једном тренутку прошлог љета осјетили смо да Будва не смije више да стоји на маргинама културних забивања у Југославији. Једноставно смо хтели, да дође у жижу интересовања шире јавности. У томе смо за сада успели. Битно је да смо се укључили у »YU-FEST«, да ли ће се у организацији налазити људи из културе или политичког живота општине, најмање је важно. Када смо се договорили, сматрали смо, да иза овакве организације не може да стоји једна институција, као што је наш Културни центар, који има усталене програме, и радни-

ке (библиотекаре, галеристе, музејаце и административце), који више раде и мисле конвенционално, него стваралачки.

А, пројекат „Град театар Будва 87“ је такав, да је иза њега морала стати цијела друштвено-политичка заједница.

Овај пројекат има за циљ да промовијени начин туристичког живљења, то јест да наша ривијера у проспектима и у другој пропаганди не носи епитет само бисерних плажа, удобних хотела, него да она може гостима да пружи и значајне културне садржаје.

Већ од слиједећег љета, наставио је Золак, Фестивал ће имати још већу међународну димензију. Овде у Будви биће више позоришних представа из иностранства. Долазиће и други уметници. Значи Фестивал није основни циљ. Он има друштвени, економски, пропагандни, културни и другу мисију, чији је основни задатак да редефинише туристички производ. Да створи на вику код гостију, да у Будву треба долазити, да је она у неку руку монденско место, где вала доћи, рекао нам је Золак.

С. ПАПОВИЋ

Приморске
новине

Лист ССРН општине Будва. Уређује: Редакциони колегијум. Главни и одговорни уредник: ВАДИМИР СТАНИШИЋ. Издавач: Културни центар Будва. Адреса редакције: „Приморске новине“ — Будва, телефон: 41-194 — Број жијро рачуна 20710-603-1809 код СДК Будва — Штампа: ИШРО „Обод“ — Цетиње. Претплата: годишња 3200 дин.: за иностранство 30 динара. — Рукописи се не враћају

● СКИЦА ЗА ПОРТРЕТ

НАШИ ГОСТИ-
СОЛИСТИ

— НАШ ансамбл основан је 1953. године у оквиру Радио-телевизије Загреб, а под умјетничким војством угледног виолончелисте и диригента Антонија Јанића, рекао нам је Тонко Нинић, рукоvodilaц познатог у свијetu камерног оркестра.

Од 1968. године Загребачки солисти наступају без диригента, што се у озбиљној сматра музике својеврсним куриозитетом. Међутим, други из година Тонко Нинић, виолиниста, је њихов умјетнички водитељ и концерт мајstor. Ансамбл има тринаест чланова. Поред Нинића су још: Владимир Фирст, Иван Кузмић, Аугустин Детић, Иван Мартинец, Владимира Сверак, Јоже Халуз, Иван Мимоходек, Марин Дујмић, Ернест Зорњак, Златко Руцнер, Марио Ивела и Вишња Мажуран.

Цио ансамбл одликује дисциплина музидирања са префињеним објећањем за стил.

— До сада смо имали око 2000 концерата на свих пет континената, стичући најлајас кавије похвале и признања у највећим свјетским метрополама, додаје Нинић.

Од других чланова Загребачких солиста, сазнајемо, да су редовни гости најпознатијих музичких фестивала. Са њима наступају највећа свјетска имена озбиљне музике. У Будви је био предвиђен концерт са десетогодишњим Стефаном Миленковићем, али он није успио доћи 29. јула из САД, где се налази на турнеји.

— Жао нам је, али важно је да се млади Миленковић налази на једној добро организованој турнеји, па се надамо слиједећи пут да ћемо бити заједно, каже нам Владимир Фирст.

Репертоар Загребачких солиста садржи барокну, класичну, романтичну и савремену музику. Посебну пажњу посвећују стваралаштву домаћих аутора. До сада су снимили преко педесет грамофонских плоча и десетак касета.

Загребачки солисти у својим витринама имају бројна признања добијена у земљи и иностранству: прва награда у Мар дел Плати за симфонске концерте из 18. вијека, Медаља Пабло Казалс, Медаља Елизабет Спраге Колиц за савремену музику, Награда Владимир Назор, на града града Загреба додијељена им је два пута. Предсједник Републике Јосип Броз Тито одликовао их је Орденом заслуга за народ са сребрним зрацима.

У концертном простору Цитаделе, где их је публика различитог узраста примила 29. јула веома топло, свирали су дјела: Корелија, Бокеринија, Росинија, Моцарт и Шостаковича.

С. ПАПОВИЋ

● ПУЛА ЈЕ БИЛА...

ТРН ИЛИ ДРАЧА...

„Нема човјека који твори зло ради зла; он то чини да тиме прибави себи добит, или задовољство, или час, или то-ме стично. За што онда да се љутим на некога зато што више воли себе него мене? А, ако неко твори зло само због своје рјаве нарави, шта онда! то је само као што три или драча боде или грабе за то што не може другачије“. Франсис Бекон (1561-1626. г.).

САСВИМ спонтано; зашто се враћам овим давно заборављеним Беконовим размишљањима? Зашто се то додило непосредно након пулског Фестивала? Зашто баш сада имам потребу да напоно читам есеје: „О истини“, „О свети“, „О злу уде-цу“, „О зависти“, „О љубави“, и, истовремено, о „Високом положају“? Зашто, другим ријечима, непосредну потребу за филмом крје се-кундарне, апсолутно не филмске утицајности? Зашто баш сада имам потребу да напоно читам есеје: „О истини“, „О свети“, „О злу уде-цу“, „О зависти“, „О љубави“, и, истовремено, о „Високом положају“? Зашто, другим ријечима, непосредну потребу за филмом крје се-кундарне, апсолутно не филмске утицајности? Зашто баш сада имам потребу да напоно читам есеје: „О истини“, „О свети“, „О злу уде-цу“, „О зависти“, „О љубави“, и, истовремено, о „Високом положају“? Зашто, другим ријечима, непосредну потребу за филмом крје се-кундарне, апсолутно не филмске утицајности? Зашто баш сада имам потребу да напоно читам есеје: „О истини“, „О свети“, „О злу уде-цу“, „О зависти“, „О љубави“, и, истовремено, о „Високом положају“?

Оно што највише радује југословенски филм је нашао посебан, немитирајући тематски оквир, који покушава да се сценаристички и драматуршки што више приближи, сажме, филмском медију. Теме нијесу наручене, не инсистирају, по сваку цијену, на комерцијалности; покушавају да обликују властити препознатљиви садржај и то са оправдано великом претензијама.

Поред свих ауторитета у филмској групи, монтажери су се овог пута показали веома добро. Сваки филм, на овом плану, сем режијских пропуста, доказао је високу професионалност.

Стална бољка југословенског филма, тон и тонски ефекти, завидно је узнапредо вао. Уз јако пробитачан избор и компоновање музике, имали смо прилику као ријетко када да синтетички до живим филмом.

Режијски поступак је та-које узнапредовао и приближио се истинском филмском изразу. Мање је празних ходова, безличних ритмова, плеоназама у изражавању... Филм се, стварно, све више усмјерено и иманентно ствара и користи.

То су неке од предности и вриједности XXXIV фес-тијала. Мањкавости је, не-потребно набрајати, много више.

Примијетићете да се нијесам везао нити за један филм са циљем да га оспо-рим или уважим. Не ради се о недостатку аргумента, али мислим да тек након гле-дања филма треба коментари-рати његове квалитет и нијансе.

Ипак, морам скренути пажњу на филм Живка Нико-лића „У име народа“, у про-дукцији „Зета филма“, само зато што је његова предпре-мијерна судбина апсурдна.

Ово дјело остало је без награде, без праве подршке, сем оне, најважније, од публике у Арени која се саживи-јела са филмом и реаговала на начин како је Аристотел у својој Поетици објашњавао катарзу — коначан чин и сврсисходност умјетничког дјела.

Наново тврдим, XXXIV фестивал има своје вријед-ности, нажалост у комента-рима забијене; има своју ду-горочину досљедни контину-итет; али има и своје „жу-те-мрље“...

Нажалост, још увијек то мора да буде баш тако.

„Врлина у благостању је одмјереност. Врлина у неср-ти је одважност; а ова дру-га је са гледишта морала ви-ше херојска врлина“, настав-ља да нас тјеси Бекон.

Мате ЈЕЛУШИЋ

● ГОСТИ „ПРИМОРСКИХ НОВИНА“

АДРИЈАНА ВИДЕНОВИЋ...

АНДРИЈАНА ВИДЕНОВИЋ позната је читаоцима из тв серије „Сиви дом“ у којој је као дјевојка главнијунака остварила запажену улогу. Гледаоцима фестиваља Град Театар позната је и по врло добро одиграној улози Агњес у Молијеровој „Школи за жене“. Млада је, талентована, лијена да ли? — Јутрос не, сигурно. Понекад да.

● Када?

— Ја јесам понекад лијепа, заиста. То се сваком човјеку дешава, да је некад лијеп, у тренуцима кад се, можда, добро осјећа.

● Када највише?

— Па, најљепша сам кад одрадим неку улогу, неки посао, па се онда волим и кажем: браво Адријана то си добро урадила. Онда се погледам и видим да стварно добро изгледам.

● Само професионално?

— Не само професионално.

● Играте Агњес у Молијеровој „Школи за жене“. Публика обично очекује да у улози Агњес види несус згодну жену. Шта мислите, да ли би Агњес могла бити и нека ружна жена?

— Јанез Пипац, Цвјетковић и ја смо већ разговарали о томе како би дивно било да је Агњес једна мала дебељушкаста откачена особа, „Школу за жене“ требало би урадити и на такав начин.

● Да ли Вас Будва асоцира на љепоту?

— Не превише, У зидина, ма старог града заиста ме асоцира. Овако кад изађем из њих мање.

● Како се осјећате међу „командосима“ Љубише Ристића?

— Као да су ме негде покупили и држе ме као свог таоца. Они су сјајни. Ја само гледам и покушавам да научим како глуми... како глумац може све. Како глумац сваке вечери може да игра представу, како може сваке вечери у другом граду да игра представу... Ја то нисам навикла, нисам имала прилике да тако нешто ради и ето, учим се.

● Иде ли то, мало, на штету умјетности, толики физички напор, толика путовања, кратко пријеме за спремање представе?

— Ја верујем да. Међутим, дивно је како они успијевају да то ураде

● Како Вам, уопште, концепт YU FEST-a изгледа, са становишта глумца, актера, учесника?

— Изгледа ми занимљиво, утолико, што је Суботица „дошла“ са два највећа свјетска писца, драмска наравно, Шекспиром и Молијером, што представе иду из вечери у вече, што публика има могућност да види два класика. Мислим да ово дешавање има покреће у умјетничком квалитету представа, не свих али већине, и то је јако добро.

● Ремети ли концентрацију глумца музика са околних тераса?

— Ремети прије него што почне представа доста јер човек има осећај: сад ћу да изађем а гледаоци неће слушати. А онда даш од себе све и ако успијеш да уведеш публику у представу она умије да апстражује то све.

● Једне вечери је неврјеме прекинуло једну Вашу представу. Како се осјећа глумац када мора да прекине представу?

— Страшно? Не бих вољела да ми се то понови. Ипак постоји нека енергија која је спремна да се излије у тој представи... кад се пре кине на пола...

● Како се излива та енергија која није потрошена у представи?

— Па сад, није за публику... Отишли смо у кафану да жалимо за представом.

● Које пије највише одговара у тренуцима жалости?

— Ја пијем виски, а Ви?

— Новинарима материјалне могућности дозвољавају само скромнија пића.

● Ви сте слободан умјетник, како „функционишете“. Може ли се живјети?

— Кад могу, функционишем одлично, кад не могу не либим се и да радим у кафићу као шанкерица или то ме сплично. Мора да се преживи.

В. РАДУНОВИЋ



Двоје умјетника заједно у представи

● Шта мислите о самој идеји YU FESTA-a?

— YU FEST је нешто ново и за мене и за много људи. То је корак који мора донијети некакве резултате, мора донијети некакву бољу сарадњу, не само фестивалску, између центара. Сви су се почели затварати, не само у своје центре него и у своја казалишта, у казалишне бифе. Не догађа се ништа, сви се устручавају показати оно што раде. Да ли се сраме или...

● Можда материјални моменат?

— Није материјални моменат, пошто се за једну добру представу увијек може наћи новаца, па може се и стиснути капици и направити нешто сиромашнија представа... Мислим да је у питању криза воље а не финансијска или криза казалишта.

● Мислите ли да се идеја YU FEST-a може још проширити? Да то буде прави југословенски фестивал?

— Мислим да је баш то основна Ристићева идеја. Да представе колају по Југославији, као некаква нормална ствар, а не као некакав догађај, некакав јединствен случај. Ми смо јако мали и мислим да то морамо искористити да направимо један концентрисани југословенски театар, Феликс Пашић, познати позоришни критичар изјавио је поводом премијере „Олује“ у Дубровнику како се страшно примјењује однос критичара према представи, према томе из које средине критичар долази. Да ли сте Ви то примијетили у односу према Вашим представама?

— Ја мислим не, да је мишљење, мање-више, исто. И пријем код новинара и код критичара и под публике био је онакав какав сам ја и очекивао. До сада, осим прећућивања у неким центрима, није било неких контрадикторности у оцењивању које би искакале из логичне разлике у мишљењима.

● Како издржавати ове свакодневно, двомјесечно, и гране представе? Можда постоји нека боља варијанта?

— Па мислим да то није тако страшно и да тако мора да се ради и због финансија и због гледалаца. Па, боже мој, и други људи раде свакодневно а и ми добијамо дан два одмора па наставимо рад. Е сад, што су неки глумци и режисери навикли да ураде три-четири представе за мјесец дана и мисле да су тиме завршили сва посао, то је њихов проблем и средине у којој раде. Ја сам пробао све варијанте — и једну у Италији када се сваке вечери игра иста представа а то је најтежа варијанта — и мислим да је ова Ристићева најбоља.

● Одиграли сте велике улоге у „Ричарду“, „Отелу“, „Школи за жене“... Која Вам је улога најближа срцу, где мислите да сте се највише остварили као глумац?

— Ипак ми је најдражи „Ричард Трећи“ пошто је дошао изненада, да тако кажем, на моју чисту душу, нисам се њему надао. „Ричард“ је нешто што ме заокупља до kraja: од концепције до ансамбла...

● Како „Ричарда“ издржавate физички? Своје вријеме сте на оним дрвеним котурнама високим метар идвадесет?

— То публици изгледа много теже. Наравно, и својом глумом ја потенцирам тежину. У почетку је можда и било мало непријатно а сада се већ осјећам као у патикама.

● Будућност Вам је Ристићева „трупа“?

— Не знам шта ми је будућност. Не размишљам о будућности даљој од мјесец дана.

Веселин РАДУНОВИЋ

● РИЈЕЧ, ДВИЈЕ СА НИКОЛОМ АНЂЕЛИЋЕМ

Лист нашег доба

— У изванредном простору Цитаделе, чудесно сам осјећао музiku Николе Анђелића. Када је изводио Рахманинова осјећао сам равницу Русије, то је било леда на ријеци. Његове руке на Бендердорферу, су биле његова душа.

— Ово нам је послије деведесетминутног концерта, младог америчког пијанисте Николе Анђелића, изјавио је Александар Леконт из Париза.

Прије и послије концерта, који је 28. јула одузео публику, која га је више од десетак минута поздрављала, са шеснаестогодишњим Анђелићем смо разговарали. Кажу предстоји му близава свјетска каријера. Већа од Погорелићеве?

— Први концерт сам имао у шестој години, а са Симфонијским оркестром у Синсинатију (Охајо) у коме свира виолину и мој отац, наступио сам у седмој години. У Југославији, домовини мојих родитеља сам пети пут, и увијек, када будем имао времена у њу ћу се враћати и због мајке Кларе и оца Бора који су рођени Београђани.

— Ноћ прије Будве на Дубровачким љетњим играма у Атијуму Кнежевог двора имао сам концерт, који је, као сам осјетио, публика примила са одушевљењем, слично као овдје у Будви. О буџанском ривијери, о којој ми је причао отац, могу да кажем све најљепше. Она је заиста предивна.

Како смо сазнали од Бора, Анђелића, Никола је до четрнаесте године завршио сва музичка школовања у САД, а ове године у Паризу у јуну је завршио и двогодишњи Супериорни конзерваторијум у класи Ивана Лорија, када је од истог Конзерваторијума добио и прву награду. На истом конзерваторијуму годину дана раније, такође на студијама клавира у класи славног Алда Чиколинија, Никола је био један од најмлађих и најбољих студената Супериора у његовој историји.

Клара, мајка Николина, је укратко упознала о развојном путу свога сина: „Као седмогодишњак је већ изводио сложени Моцартов Клавирски концерт у II-дур, број 21. У осмој години са оцем виолинистом изводио Брамсове сонате за виолину и клавир. Постизаје да свира и композиције Џезара Франка. У деветој, свој репертоар проширује са дјелима Чайковског, а слиједеће године током турнеје по Флориди изводи дјела Шопена, Листа и Брамса. Прије десет година на отварању концерта сезоне у Индијанаполису са истоименим Симфонијским оркестром изводио је Листов Клавирски концерт број један у Ес-дур. Том приликом музички критичари су писали, да четрнаестогодишњи Анђелић, беспрекорно свира Листа и својом бравурозном музиком досеже висине највећих свјетских мајстора. Добија ласкав епитет „Никола је Лист нашег доба“.

С. ПАПОВИЋ

... И АЛЕКСАНДАР ЦВЕТКОВИЋ

ГЛУМАЦ Александар Цвјетковић завршио је позоришну академију у класи Раде Шербеције у Загребу а тренутно је на привременом раду у Суботици у „класи“ Љубише Ристића. Како се већ дуже времена налази у Будви, у оквиру Град Театра питали смо га шта мисли о атмосфери у оквиру фестивала и како му се свијају ти нови, отворени, простири на којима се играју представе. Александар Цвјетковић је један од најангажованијих глумаца у „трупи“ Љубише Ристића и одиграо је врло запажене улоге у „Ричарду Трећем“, „Школи за жене“, „Отелу“...

— Ја јесам један од најангажованијих глумаца овде али има и ангажованијих. Мислим да ће Будва бити, за десет година, када се среди стари град, једна изванредна природна позорница, отворена, бара-бар са Ловријенцем, са Дубровником. Мислим да овај фестивал има велику будућност.

● Нови, отворени, простири на којима се играју представе?

— Изванредни су! Нарочито гдје се игра „Тит Андроник“, „Ричард“ где се игра „Школа за жене“. Као да је прављен за наше представе.

СЕЗОНА ЈЕ У ЗЕНИТУ

СВЕ ЈЕ КРЦАТО...

И ДАЉЕ је више оних који долазе на нашу ривијеру него оних који одлазе. Колоне возила Јадранском магистралом су непрегледне. У пословници JAT каку да мјеста у авионима према Београду нема све до половине септембра. Велика гужва је на Аутобуској станици. Тешко је обезбиједити мјесто и у неком возу према Нишцу, Београду или Суботици из Сутомора или Бара. На плажама све је тјешње. Све пессимистичке прогнозе изгледају се истопиле пред најавом гостију из наше земље и иностранства.

— Имајемо слободних мјеста у домаћој радиности тек од 15. августа вели Мишко Цревар, шеф Турист бироа.

У одмаралиштима радиних организација на нашој ривијери попуњени су свих 12.000 кревета.

— Тако да имајемо нешто слободних кревета, каже нам Рацо Карапић директор хотела „Будва“, који је власништво Ваљаонице из Севојна.

У хотелима „Монтенегротуриста“ почетком августа попуњеност је износила 102 одсто.

— Имамо 13.772 кревета, а у њима већ дуже борави близу 14.000 гостију, каже нам Драган Миковић замјеник директора „Монтенегроекспреса“.

● ИЗ МОГ УГЛА

ФИЛИГРАНСКИ ВЕЗ

И ПОРЕД обећања да ћемо се у овој ривици дружити цијело лето у прошлом броју је напросто није било. У питању је заиста, технички разлог, мада је све можда и испало добро: са критиком па и када је најдобронајмернија, кажу, не треоа претјеривати. Ипак, крећемо.

• Трговаца је ових дана у Будви, Бечићима, Светом Стефану Петровцу више него икада раније. Продаје се све и свашта, са дозволом и без ње. Ничу приватне тезге на готово сваком пошку на њима је често роба сумњивог поријекла и — квалитета. Ни на неким које припадају државном сектору, ситуација није ни мало боља. Тако су недавно општински инспектори открили на Јадранском сајму на штанду фирме „Косоварија“ велике количине робе са ознаком „Маде ин Албания“. Продавац није имао дозволу за продају уvezене робе. А ова роба — ради се мањом о сувенирима, плетеним стварима — стизала је увеклико и на приватне штандове. Тако је у једном моменту било заиста много робе са видним ознакама сусједне земље. Можда у неким другим крајевима и има више интересената за њу. У Будви их баш и није било иако је обилато нуђено.

И када је ријеч о трговцима, да не заборавимо — филигарне. У својим радњама су продавали сребрни и златни накит без потребних жигова сумњива да се се ради о шверцованији роби па су против неколицине поднijете прекршајне пријаве.

Инспектори признају — годинама су трговцима толерисали грешке. Они су се због тога „окуражили“ па су сада њихови пропусти крупни. Надамо се биће такве и — казне.

• Сезона је у пуном јеку што значи да се и собе увекло издају. Далеко више дивље, него са потребним дозволама. Знам укинуте су привремене дозволе, јер се чврстостало на становиште да се овом дјелатношћу могу бавити само они који су регулисали све обавезе према друштву. А таквих је мање него оних који су зидали и дограмбили без потребних папира. И догодило се да је преко 13.000 кревета ван контроле. Истина дно је „покрiven“ уговорима са разним агенцијама и другим организацијама које закупујују лежаје што значи да ће друштву бити плаћен порез и друге обавезе. Добар дио је, пак, оних који све што узму од госта трпају у своје цепове. Инспектори су истину стално на терену — обилазе куће какњавају, пишу пријаве. На крају сезоне биће доста какњених. Поставља се међутим питање да ли ће сврха бити постигнута, јер зна се, казне су симболичне у односу на суме за које је друштво оштећено.

Поставља се питање, што је најбоље учинити? Када су већ укинуте привремене дозволе (питање је колико је овај потез био оправдан у овом тренутку) требало би да општински органи и службе буду што ефикаснији према онима који издају кревете, а не мају дозволе. Добро би било да се поједностави поступак: да они који су зидали и дограмбили без пројекта ако је могуће набаве те папире, плате дажбине и издају им се дозволе за овај посао. Биће тако боље и њима и — општини. За сада се до употребних дозвола тешко долази па се плашиш да ако се задржи исто расположење неће стање бити боље ни додатне.

А колико смо изгубили (друштво мислим) израчуначемо јесенас.

Саво ГРЕГОВИЋ



Мјеста ни за иглу: са Словенске плаже почетком августа



Док родитељи траже смјештај: у Петровцу 5. августа



На плажама туристи, у луци јахте — за вез нема мјesta

• НОВИНАР НА ОДМОРУ

УЧАВАМ, ШЕТАЈУЋИ ГРАДОМ

НЕКО је рекао: будванска ривијера је најсјајнији бисер у нијскијадранских драгуља. Ја бих рекао: будванска ривијера је бисерна оградница која сија сама за себе. Неко је Будванску ривијеру назвао — љепотишком мора. Или боље рећи: оно што је природа подарила треба чувати баш онако као што се чува најљепша жена. Питам се: да ли то чинимо увијек свесни онога што нам је у рука-ма? Питам само јер вјерујем да има и одговора.

Што су ситнице? Питам? Ситнице чине да један угоститељски објекат, улица, семафор, стазе и паркови, контејнери и плаште шијене и разонода значе у цјелини нешто што подразумијева пријатност боравка за седам десет или петнаест дана (већ како ко може) на овим нашим плавим пространствима јужног Јадрана. Али ако те ситнице засметају ако нису она-кве какве очекујемо да буду... или још боље речено — какве би требало да су онда човјек добронамјерник, човјек годиње-одмарац поставља безброй питања. Да ли увијек има на њих одговор? Али побимо редом... Онако, како би се рекло: вочено у пролазу а по негдје и у дужем застајању. Застајање у овом случају може да значи и невршири а и питање у стилу онога што некада рече Младен Делић — "...људи моји па је ли то могуче?" Ни он са тим својим познатим узвиком није дао одговор па и ми ћemo te драги пријатељи драги Будванине оставити без њега очекујући да ће га неко првенствено дати теби... па и нама. Потребан је понекад и одговор... Да не кажем и увијек Али рекох на почетку: побимо редом без реда, са првим питањем... направно без одговара.

Да ли је ове године Будва чистија него ранијих година? Одговарам: Јесте. Уочљиво је то на сваком кораку. Умивене улице, освјежени паркови који миришу на онај тако знани пријатан мирис воде, земље и цвијећа. А онда само мало даље одатле ресторани (популарно га зову — код Нишића) — "Центротурист" из Ниша. И ту... непо-

средно уза зид — са спољне стране скоро метар-два удаљен од столова за гости стоји контејнер из кога у овим врелим данима допиру, нимало пријатни мириси. Зар то никоме не смеје. Само питам. Па ипак и поред тога овде је све ипак пуно. Питам опет, зашто? Па да кажем то, кроз следеће питање...

Има ту још један ресторан — познат по многочим: "Парк" Припада "Авали" — Будва, "Центротурист" — рекох Нишић. Оба у друштвеном сектору а цена порције укусних хевала (укусних у оба објекта) разликује по цијени. У "Парку" једна порција 2.100 динара код Нишића, иста таква порција 1.400 динара Позитивна или минус разлика за госта (зависи где је прво сјео) је већ 700 динара. Удаљеност између ова два објекта око 70 добрих корака. Значи сваки корак стара хиљадарка штеде или губитка — Рекох: зависи где је човјек прво сјео. Зашто је то тако... Само питам. Али није све у невапима. На мору волимо да поједемо и нешто морско. Да ли има? Одговарам: има. Али... Код "Парка" порција лигњи кошта 1.500 динара. Па шта питање неко? Па ево питам и ја: Зашто слична порција лигњи у пријатном ресторану "Оранж" кошта 3.500 динара. Пардон исправка! У овом ресторану дају домаћим гостима 20% попуста. Значи није 3.500 динара већ минус 700 динара што износи 2.800 динара. Ипак негативна разлика (негативна за госта) је 1.300 динара. Слажем се амбијент је у "Оранжу" врло пријатан али да ли баш толико вреди љубавност конобара (па нису баш нељубавни ни у "Парку") и пријатан амбијент. Наравно само питам? Али има одмах још једно питање... Како смисију да у "Оранжу" не пријеме чек као законско средство плаћања на читавој територији СФРЈ? Питам: да можда "Оранџ" не ужива екс-територијалност код инспекцијских органа? Установљено што да не — Није ово одговор, већ ново питање. Ако тако нешто себи дозвољава власник ресторана "Оранџ" (можда је под нечијом заштитом) а и при-

ватник је, онда се питам: како мога да дозволе на ексклузивном Светом Стевану (у постластичарници) увијек пуној гостију да се испод шанку, па и изван њега, налазе одплати (разни), затварачи од бока Coca-Cole и сличних напитака четке и сличне непотребштине? Просто је невјероватно да то никоме не смета? А можда и смета па се и онај ко би требало да о томе води рачуна — пита као и ја: а ко ће то "чоче" да почисти...

Много је тих ситница — баш зато што су те ситнице ситне, треба их отклонити и заклести се у то, као што се Јубишић на свак глас заклиње да ће представе Yu-феста у Будви почињати колико год је то moguće на вријеме. Значи отклониће се и та "ситница"... закашњења од сат-два и свешће се на нешто мање. А питам се зашто је то тако? Можда се и Ристић пита: па куда се људи журе зар нисте на одмору? Уостalom добре су све као неки Yu-фест семафор — јер треба погодити када је и где која представа Пише то али, некако слабо. Међутим до краја Феста има још времена па видјемо... А када сам код семафора само да питам? Јуче је најзад семафор про радио (овдје сам 15 дана). Сав усхићен рекох: најзад! Не морам више да стрејним ходи ли превидјети некога ко има првентивно — мислим у саобраћај. Кад оно сивира — семафор опет треће... жуто... па опет жуто... Питам се: шта му би? А можда се и онај ко га пушта у рад исто то пита...

Ситнице су то али, ето, сметај. А вјерите ми на вијеч има и веома лепих и пријатних ситница. Ако ми послје овога у "Приморским новинама" уступије простор причаћу вам и о тим лијепим стварима. А можда се и ви питате: да ли треба потписаном послје овога уступити простор у новинама? Питам се и ја? Уостalom видјемо. Можда ће то и бити први одговор зато вам кажем: и збогом и довиђења... Рекох видјемо!

Миша ПОПОВИЋ



Поправка на лицу мјеста: Туристи у шетњи

КОНГРЕС АГЕНЦИЈА

У БЕОГРАДУ је 30. јуна 1987. године одржана прва сједница Организационог одбора V Конгреса туристичких агенција Југославије.

На сједници је конституисан одбор, утврђен је програм Конгреса, а формаран је и његов Извршни одбор.

На V Конгресу туристичких агенција који ће се одржати у Будви од 13—16 децембра по први пут присуствује страни партнери и тиме ће се овом сусрету дати међународни значај.

Пословна заједница ће као гости Конгреса, позвати представнике националних асоцијација медијских и других европских земаља, као и представнике осталих асоцијација и организација.

За стране представнике организоваће се "Опен Форум"-дискусије, на тему "Информације југословенског туристичког продукта и квалитета услуга".

Одржаваће се округлни сто на тему "Положај Југославије на ино-тргаштву и побољшање квалитета услуга".

С. ГЛЕНЦА

• ПРОЈЕКТИ

НА РЕДУ — ЈАЗ

ПРИ крају су испитивања о погодностима изградње у заљевини осам стотина метара дуге плаже Јаз. Прве оцјене стручњака Института за испитивање материјала Србије, којима је овај посао повјерен, казују да је терен сеизмички безбедан за изградњу таквих објеката.

Иначе на просторима који се планирају за изградњу предвиђена је градња тврдих објеката капацитета 3.700 кревета. Уз њих ће се изградити повећи угоститељско-забавни комплекс, а простор је остављен и за изградњу савременог ауто-кампа.

Предстоји израда детаљних пројеката овог будућег туристичког града.

У "Монтенегротуристу" истичу да су инострани партнери већ показали интересовање да финансијски учествују у остварењу овог позамашног пројекта

Д. НОВАКОВИЋ



Јадрански сајам: по узору на Драгачево

ИНТЕРВЈУ „ПРИМОРСКИХ НОВИНА“: ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ

СРЕЋА ЈЕ ЛИЈЕПА САМО ДОК СЕ ЧЕКА....



Десанка Максимовић на Тргу пјесника

— Не, не, ја волим да напишем, кад говорим, знате, то се мора чистити.

Десанка, у ствари, не вољи новинарски касетофон.

— Али, онај ко са вама прави разговор благонаклоно, ко вас воли, он ће разговор ишчистити.

— Да, послије моји кажу, је ли могуће да си ти то казала. Па, можда сам и казала али буди бог с нама... да сте ви мени написали па ја да одговорим...

— Овако је природније а лијепо је и имати снимљен Ваш глас.

Ево, овако спонтано је почео разговор са нашом великом и драгом пјесницијом ДЕСАНКОМ МАКСИМОВИЋ па смо тако и наставили, без великих увода.

• Говорите своје стихове на Тргу пјесника у Будви. Како Вам се свија, сма та идеја, да пјесници пуне два мјесеца, из вечери у вече, говоре своје стихове?

— Идеја је ботовска! Мислим да је само у Црној Гори могла понићи ова мисао да се сваку ноћ поред мора говоре стихови, да се натера добри свет, да се једашут сети да постоје поезија и пјесници. Можда неки-нису, у животу, прочитали пјесму, а ове се купају у мору и знају да стихови постоје. Ово је мала шала, али заиста је једино Црногорцима који живе од поезије, неба и камена тако нешто могло пасти на памет. Идеја ми се допада и добро је што ми имамо много пјесника — да је то у другој земљи где би се набавили толики пјесници.

• Имамо ли само много пјесника или имамо и много добрих?

— Знате како, у свим сфераима има добрих и мање добрих, па и са пјесницима је тако. Можда неки није успио да изради то што осећа, па је мање добар — пјесник, никако, нема лоших.

• Читате поезију другим пјесницима преводите. Имате ли, да тако кажем, љубимаца међу пјесницима?

— Не, не, не! Ја само вољим пјесму, ову или ону. вољим, наравно, пјесме тужне више него веселе, руске више него америчке итд.

• Били сте у Будви, испод средње после рата. Тадашње руководство Вам је понудило кућу на поклон?

— Нису кућу, него плац. И то под обавезом да се са градом вила по њиховом плачу. Наравно, да ја са професорском платом то нисам могла прихватити.

• Не жалите данас, што нијесте прихватили?

— Не. Било би лијепо да имам кућу на мору. Нисам могла да испуним захтјеве и захвалила сам се.

• Млади сте духом, много пјтујете. Пада ли вам то тек шико?

— Волим да путујем и да говорим поезију. Сад је мало теже од како сам сломила ногу али ја волим да упознајем своју земљу, да упознајем људе — нисам човекомрза.

• Значи и даље волите да говорите своју поезију младима? Млади је и даље приносују као што су је увијек примали?

— Па, да видиш чуда, и стари је примају. И ми стари волимо поезију. И да пишемо и да примамо.

• Добро, за старе је то и логично. Али, млади у вријеме компјутера и стрипова да и даље воле поезију, да су романтични...

— То је интересантно и то је јако добро. Добро је да на ону средину у којој се поезија пише и чита.

• Сви се срећамо ваших стихова „Срећа је лепа само док се чека“. Ако би се ти стихови проширили на читаво друштво да ли би их Би и онда прихватили?

— Прихватам! Док смо чекали слободу сви смо говорили златна, лепа, о дивна слобода итд., а кад је дошла одмах смо се сви почели грешити о ту слободе за коју је два милиона само нашег народа пало.

• И данас у овим нашим кризним временима морамо вјеровати стиховима да је „срећа лепа само док се чека“?

— Па јесте, срећа лепа само док се чека. Док чекате нешто ви сте у сферама маште, када то добијете видите да није како сте замиш

знала сам да хоћу, да морам.

• Тада Вам је Милован Ћилас приговорио што идеје код Радована. Ви сте му одговорили да ћете и њега посјећивати када буде ухапшен?

— Јесам то рекла и, ето, је волим што се догодило. Нисам то рекла као предсказање. И он је био добар према мени, могао је бити грубљи и онда му треба враћати. Ја сам тај морал научи

чила у дедовској кући, можда није добар за данашње време али „кај па морем“, што би рекли Хрвати.

• Волите ли подједнако све своје пјесме?

— Мени су близке те пјесме које говоре о пролазности живота, о смрти. То је моја вечна тема од младости до данас.

Веселин РАДУНОВИЋ

● НА ТРГУ ПЈЕСНИКА ГОВОРИЛА ЈЕ ПРВА ДАМА НАШЕ ПОЕЗИЈЕ

ЈЕДИНО КОД НАС, ЈЕДИНО У ЦРНОЈ ГОРИ



Пјесном „По растанку“

мада смо се ми скучили на један састанак, лијеп, какав може бити само састанак са поезијом и то са поезијом Десанке Максимовић, ми већерас почињемо друштво на чистијија, друштво које може служити на част граду Будви који нас у ове вреле дане из ноћи у ноћ окупља лијепом пјесничком ријечју. Није случајно један наш пјесник рекао:

„Будва, варош окована златом, рибља чорба са руском салатом“.

„Норвежанске ми отловише данас, њева морнар претворен у талас“.

Ми ћемо вечерас бити заљускани таласима поезије, поезије уз коју смо сми расли, која је била и остала многима од нас упоришно мјесто, поезијом Десанке Максимовић која нам је била и сентиментално власница и драг сабесједник у часовима осаме и у оним најосјетљивијим и најрањивијим годинама младости, када се биће пуно чежње буди и тражи близост, топлину и љубав.

Не случајно једна од збирки пјесама Десанке Максимовић носи назив „Слово о љубави“. Та књига и тај наслов чини ми се, могли би бити заједнички именитељ свега онога што је Десанка Максимовић већ написала. Јер било да пјева о природи, било да пјева о данима дјетињства, било да пјева о словенској митологији, о прецима, о Закапарту, о Перуну и његовим потомцима, било да води полемичан дијалог с Душановим зако-

ником, било да пјева о судбини свога народа или да води дијалог са ријечима слабим и крхким или опет тако моћним да нас изризе и да нас сачивају у памћењу, поезија Десанке Максимовић није ништа друго до СЛОВО О ЉУБАВИ.

Међутим, таквој поезији а поготово на оваквом мјесту није потребан тумач и пропагатор. Та поезија је одавно нашла пута до срца читалаца. Тиме је моја позиција вечерас умногоме олакшана. Много је љепше да слушамо њене стихове.

Овим ријечима је пјесник Драгомир Брајковић представио нашу велику пјесничкињу Десанку Максимовић, 2. августа, на Тргу пјесника у Старом граду.

— Врло сам узвиђена, почела је Десанка Максимовић дијалог са окупљеним грађанима на Тргу, који је јеђава могао да прими љубитеље поезије, који су је поздравили бурним аплаузом — јер мислили да нигде у свијету, па ни у Русији, где се поезија толико његује, где се толико чита, коју свијет масовно посјећује, ипак није пронађено, бар колико је мени познато, тако једно лијепо вријеме где би се поезија читала: скоро је поноћ покрај мора, под ведрим небом...

Мислим да се то само у нашој земљи могло догодити, једино покрај мора и једино у Црној Гори, нека се други не иђе, јер и ја никада из Црне Горе, па, ето, морам то да призnam.

... То је земља где се поезија воли, где се чита, где се пише. Ја мислим да нема ни једног створа — Црногорца који, или, пише поезију или има „антене“ за поезију — или је чита или је пише. Где би то неко изумио. Цијела далматинска обала је пуне свијета, има разних атракција, овога и онога — али, ето, једино овде у Црној Гори се изумило да се поезија чита и то сваке ноћи. Срећа божја што имају пјеснике толико, што бисмо радили да имамо мало пјесника, а много исхни, чакли би то изгледало. Али имамо их доста па се наће по један сваке ноћи.

В. С.

● »BLOODY MARY« ИЗ ДВА УГЛА

РЕДИТЕЉСКА ПОЕТИКА

ЈЕДНА трећина вотке, 2/3 сока од парадајза, 2 капи варчестершајр соса, соли и бибера.

Служи се хладно. Освежава.

Овакав један коктел био нам је потребан у вријеме дуготрајних јулских врућина и озбиљних представа које смо у току мјесеца гледали: Аните Бербер, Тартифа, Дон Хуана, Тита Андроника, Ричарда III, Школе за жене. Коктел је био горак, напрен, на моменте сладак а изнад свега — омамљујући.

Говори се о постављању позоришне представе у са-дашњем тренутку, о нашим наравима, кризама, новокомпо-нованом укусу, лицемјерју, донхуанству, трагању, смислу и бесмислу.

Тече озбиљна расправа о свим странама живота: о ум-јетности, стварању, театру, глуми где носилац овог пројекта Раде Шербенија, има пуну слободу да импровизује (што је квалитет сваког стваралачког чина), да се преда тренутку и надахнућу и створи изванредну креацију унутар пред-ставе.

Слиједећи низ карактеристичних секвенци из поставке Грофице Марице, (дуети, чардаши), преко опаски о цензури, кроз слику о пољуљаном заједништву — броду који се њи-ше на таласима, уз музику наших народа и народности и текст о некад недостижном плавом Јадрану, стижемо до данашњег тренутка и свих нама познатих тешкоћа кроз ко-је пролазимо. Ристић опет слика живот, сад на један други начин него у Тартифу, нама више препознатљив.

Иако има горких и опорних истини овај кокtel дјелује на гледаоца умирујуће. Прочишћењем осјећања — катарозом савременог човјека — смањује тензију нараслу због инфлације, незапослености, цијена и малих плата.

Питња савремености комбинована са питњима о у-мјетности, став аутора према животу, политици, општим темама, говоре да је Влади Мери програмско дјело Љубиши Ристића, његов теоријски став о театру, његова поетика.

Гледаоцу се намеће читав миље асоцијација препознавања од музичких нумера до поезије Миљковића, Диса, реквизита — Тартифов шешир као одредница лика у који се глумац трансформише.

Разиграни Раде Шербенија се поигравао са публиком и ансамблом који га је сlijedio играјући у истој представи низ ликова од строгог позоришног режисера, преко шоуме-на, рође, земљака, Тартифа, Дон Хуана и Тита Андроника — улога које су његова тренутна умјетничка преокупација, до позоришног мага који на сцени ствара трактат о глуми и глумци.

У овом великому пројекту Љубиши Ристићу су помогли изванредни сарадници: Нада Кокотовић, Габор Ленђел, глумци: Ана Костовска — откриће овог режисера, Габријела Јонаш, Александар Цвјетковић и читав угргани тим Народног позоришта из Суботице.

Бранислава ЛИЈЕШЕВИЋ

ПУБЛИКА СЕ ДОБРО ЗАБАВЉАЛА...

У ПРОГРАМУ представе »Bloody Mary« стоји да је то мјузикл који говори о проблемима данашњег позоришног живота. Иако није укључена у Молијер-фест, представа је очигледно резултат бављења Молијером (па и Шекспиром, прије то-га).

Молијер је своју каријеру комедиографа започео фарсама у традицији commedia dell arte наставио дворским балетима и завршио класичном комедијом — ка-рактера. Међутим, фарсе се никада није одрекао; е-лементе овога жанра налази-мо и у његовим највећим о-стварењима; коначно, лак-дија у народном духу је је-дан од облика његове ко-мике.

»Bloody Mary« јако под-сеја на оно што знамо о комедији дел арте, на фар-су и лакридију (аутори ће је назвати оперетом) и приро-дни је резултат до којег је могло доћи професионално позориште које је изводило и сценски проучавало Мо-лијера.

Радња, ако је уопште и-ма, одвија се у позоришту чијем је рдитељу и трупи извјесни Комитет забранио извођење представе због крајње бесмислене оптужбе. Сви ступају у штрајк, а да-би прекратили вријеме по-

чину да импровизују, глуме, играју. Сходно досадашњој концепцији напуштања класичног театарског простора и класичне улоге гледаоца, сви присутни се укључују у сценско догађаје, јер су, наводно, купили карту за генералну пробу представе које неће бити. У наставку слиједи низ више или мање повезаних сцена које варирају стереотипне ситуације из наше друштве не стварности. Уз њих иду досјетке, од којих су много уобичајене и познате из политичких шала. Наћи ће се мјеста (као и у ком. дел арте), за различите говоре националних народа па и за фолклорне карактеристике.

Иако у извођењу учествује готово читав ансамбл Суботичког народног позоришта, све је у функцији и зависи од једног, крајње професионалног и познатог глумца (у овом случају од Радете Шербеније). Будући да се тражи маштовитост, слобода израза и способност за импровизацију, потребна је разумљиво и подлога у виду богатог сценског искуства и низа одиграних улога.

И тако смо гледали кокtel „Кrvavu Mjeru“, којом су аутори, мјешајући сладуња во и жестоко, настојали да пруже, сходно програму, слику „спољних притисака

и унутрашњих сукоба који обилежавају данашњи позоришни живот“.

Послужили су се обилно музиком по узору на новокомпоновану и извели на сцену галерију препознатљивих и за публику занимљивих типова (звијезде фолк-музике, њихове менаџере, локалне политичаре).

Оно жестоко у овом кокtelу била је поезија Бранка Миљковића уз коју доиста све може звучати смислоно (премда се публика знала на смијати као доброј досјетки, неким од антологијских стихова).

Уз Миљковића, у предста-ви су посебан значај имали одломци и сценографија из Молијерових драма — „Дон Хуана“ и „Тартифа“ (нешто мање из „Андроника“, „Хамлета“, „Школе за жене“). Они су били „задужени за идејност“ представе, у том смислу што је „Дон Хуан“ репрезентовао безвјерје и безидејност садашњег друштвеног тренутка, а „Тартиф“ вјечито и неуништivo лице-мјерје и понашање по мјери ишчашеног, владајућег морала.

Изведба је нудила још а-социјација и могућности да се критички проговори о друштву: брод који су глумци формирали могао је да подсећа на „брод лудака“.

а сцена састављена од огле-дала сасвим је експлицитно понављала Гогольево „Не криви огледало, ако ти је лице ружно“.

При просуђивању виђеног могли бисмо поћи са разли-читих становишта — једно од њих може бити и то што се публика одлично забављала. Уосталом, народном је духу увијек била блиска фарса, лакрида.

Чини нам се да су аутори искористили бављење Молијером, да су на основу ви-ђеног, реченог, употребијебљеног, на основу искуства и импровизаторских способно-стима једног глумца понудили игру и забаву уз инсистира-ње на критици и критично-стии.

Морамо ипак рећи да бри-тку и дубоку критику свог времена Молијер није оставио ни фарсама ни дворес-ким балетима. Они су били тек предигра за велику кла-ничну комедију.

»Bloody Mary« је поново на праограму 12. августа у Граду фестивала.

Божена ЈЕЛУШИЋ



Са представе „Bloody Mary“

● ГАЛЕРИЈА „АРКАДА“

АКВАРЕЛИ В. НИКОЛИЋА

ВЛАСТИМИР НИКОЛИЋ, сликар особеног и префи-њеног умјетничког сензibiliteta, отворио је 14. самосталну изложбу акварела у Галерији „Аркада“, Туристичког насеља „Словенска плажа“.

Он се представио са тридесетак својих акварела на-сталих у задње дније године.

— Захваљујући финој корелацији апстрактног и Фи-гуративног, Николић постиже ефекат једне изузетно про-чишћене динамике ликовног израза, једну готово квинти-сенију покрета у најопштијем значењу те ријечи, као да је сам Еол, бог вјетрова, одбјеглих из Пандорине кутије, материјализовао свој дух, у уводном тексту у каталогу за ову изложбу, написао је Никола Милошевић.

Николић је за своје стваралаштво добио низ награда и признања у Београду, Загребу, Карловцу и Сомбору.

— Посебно сам поносан на Награду за цртеж на 22. октобарском салону у Београду, 1981. године, вели нам Николић.

С. П.

● СВЕТИ СТЕФАН

СЛИКЕ САВА ПАВЛОВИЋА



НАЈНОВИЈИ радови мла-дог петровачког сликара Са-ва Павловића, представљени ових дана на изложби у га-лерији на Светом Стефану, отварају пут ка сложенијем разумијевању његовог лик-овног формирања. Пролазе-ћи кроз неколико фаза, ко-је све у суштини носе печат основног особеног стилског опредјељења, Павловић са-да настоји на учврсти сте-чене искуства и истовреме-но, с друге стране, предста-ви нове идеје као освјежава-јући корак напријед ка освајању неоткривених раз-ноликих и безброних тајни умјетности.

Углавном монокромни сли-кани цртежи, које каракте-рише валерско богатство у тонским прелазима од црне до бијеле боје, садрже че-сто расплинуту композицију у којој препознатљиви, сти-лизовани облици преко асо-цијативности, постепено пре-лазе у чисту апстракцију. Готови архитектонски про-јекти послужили су Павло-вићу као основа за цртеж, основа које је, уједно, и иницијатор и линијска допу-на свеукупној ликовности цртежа. Павловићев експресивни израз, готово по правилу, изазива управо о-ваква, већ унапријед озна-чена, подлога по којој он карактеристичним начином изражава своје разноврсне умјетничке визије, тематски најчешће ослоњене на фло-ру и фауну морског свије-та. У дубљем садржајном смислу, овим умјетником, мо-жда несвијесно, уноси у свој цртеж и занимљиво концеп-туално значење. Испирација ја-истим мотивима траје и на сликама у којима се Павловић истиче као изразити колориста, жестоких сукоба боја и јарких контраст-а. Сукоб интензивних колори-стичких нијанси, најчешће, каранчасте, љубичасте, же-уте и зелене, потенциран је љемирно извијеном, стилизо-ваном линијом која, уокви-рујући боју, битно одређује композицију слике. И управо у борби за превласт тон-ског интензитета контраст-них боја, Саво Павловић пронализи мозгјност ства-рања хармоничног звука којим привлачи и заплењу-је око посматрача.

Луција ЈЕЛУШИЋ

СИОРШ

• ФУДБАЛ

Пробне утакмице

У ОКВИРУ припрема за наредно првенство, Будве одиграва контролне утакмице. На свом стадиону састали су се са новим лигашем Слогом из Старог Бара. У квалитетној игри младићи Будве су успјели да савладају госте са 6:1. У другој утакмици у Бару нашим је поново био успјешнији и славио је победу 3:2. На Луговима су се састали са Титексом и са ГОШК Југом из Дубровника. У оба меча приказан је квалитетан фудбал. Најбољу игру фудбалери Будве пружили су против бившег друголигаша Вокеља из Котора. Готово увијек када се ова два клуба састају фудбал је завидног квалитета. Добра игра није изостала ни овога пута. Нови тим Будве успије да савлада госте 4:1.

За кратко вријеме тренер Иван КВЕСИЋ је успије да измјени навике фудбалера, укомупоновао је младост и искуство, а дисциплина је примјерна.

С. Гленца



Ранко Вукотић

• КОШАРКА

ПОЧЕЛЕ ПРИПРЕМЕ

НОВИ републички лигаш Могрен, почео је прије неколико дана са припремама. На окупу су се нашли угледни кошаркаши који су прошле године изнијели главни терет, када су успјели да се домогну црногорске лиге. По ријечима Мита Пејовића, члана Предсједништва, очекује се додазак Ђуровића, бившег члана Котора, и Приморја из Херцег-Новог, Ловћена и Морнара. Кортулентни Ђуровић је врстак стријелац и успјешан под својим кошем, његовим доласком ријеше се многи проблеми. Могреће је да ће у клуб стићи још неко појачање, али о томе је још увјек рано говорити. Ипак, најважније је што је већ другу годину исти састав на окупу. Циљ је да се у наредном првенству избори опстанак у лиги.

Ст. Г.

ЧУЧКА У ЈНА

Талентовани млади фудбалер Миодраг Чучка, за неколико дана ће обући сивомаслинасту униформу. Одлазак овог даровитог фудбалера ослађиће редове Будве која у овом првенству јуриша на врх табеле. Овај османаестогодишњак је облачио дрес јомладинског тима Црне Горе и био је један од најбољих фудбалера Будве. Прошле године је био бран међу десет најбољих спортиста нашег града. С. Гл.

• ГЛИНЕНИ ГОЛУБОВИ

ЈОВОВИЋУ ТРЕЋЕ МЈЕСТО

НА ПРВЕНСТВУ Црне Горе које је одржано на стрелишту у Титограду, учествовало је осам екипа, са укупно 27 такмичара. У склопу конкуренцији прво мјесто освојио је „Ловац“ са Цетиња. Друго мјесто је припало Титограду, а треће „Оријену“ из Херцег-Новог. Екипа Будве је заузела четврто мјесто.

У појединачној конкуренцији највише успјеха су имали Никола Марковић са Цетиња, Драган Марковић из Херцег-Новог и Драган Јовановић из Будве.

Такмичило се у дисциплини „трап“, а у организацији СОФК-е Црне Горе.

С. Гл.

ДЈЕЛО КРАСИ ДИПЛОМА

ТРЕНЕР боксера Будве Павле Бучај се већ неколико година истиче на свом послу. Под његовим стручним надзором изникло је неколико квалитетних боксера. За предан рад прије двије године проглашен је за најуспјешнијег спортског стручњака у нашем граду.

Уз тренерски посао, истиче се и на свом редовном послу. У исто вријеме Бучај похађа Високу школу за физичку културу у Сарајеву, у којој редовно полаже испите. Преостало му је да припреми дипломски испит како би се домогао дипломе, која ће му омогућити да ради у врхунским клубовима. Како смо обавијештили од члanova БК Будва, за овог провјереног спортског радника највиše се мјеста и у овом клубу.

Гл.

На основу чл. 22. Закона о промету непокретности („Сл. лист СРЦГ“, бр. 27/75) и Одлуке Савјета РЗ од 29. јула 1987. године, продаје

ЈАВНОМ ЛИЦИТАЦИЈОМ

стан бр. 31, површине 50.87 m² у улици Доситејевој бр. 4 у Будви

Почетна цијена стана је 500.000 по m². Стан се продаје у виђеном stanju и биће предат купцу најкасније 31. децембра 1988. године.

Порез на промет непокретности као и све друге зајонске обавезе падају на терет купца.

Право куповине имају сва правна, друштвено правна и физичка лица која до почетка лицитације уплате 10% почетне цијене стана, тј. износ од 2.543.500 динара. Уплату извршити на жиро рачун продавца бр. 20-700-728-001-523 или на благајни непосредно пред почетак лицитације.

Плаћање постигнуте цијене и склапање уговора обавити најкасније 5 дана по закључењу лицитације, уплатом купопродајне цијене у цјелини. За потребне информације заинтересована лица могу се обратити на телефон 086/41-051 или Биљани Ивановић у односном stanu.

Лicitacija ће се обавити 17. августа 1987. са почетком у 10 часова, у просторијама СДК експозитуре у Будви. СДК СРЦГ — ФИЛИЈАЛА КОТОР

• ОДБОЈКА

КЛАРИЋ НА КОРМИЛУ

На састанку Предсједништва Авале, ријешено је неколико веома значајних питања за овај спортски колектив, који ове године има амбициозне планове. Очијењено је да је прошло првенство за овај клуб било веома успешано. Очијењено је да без квалитетних појачања овај клуб не би успио да реализује зацртани план. Говорило се и о стручњацима и о администраторима. Посебна тачка дне в ног реда била је посвећена традиционалном турниру „Дани одбојке“.

За шефа стручног штаба постављен је ДРАГАН КЛАРИЋ, дугогодишњи одбојкаш „Авале“. За професионалног секретара изабран је САБАХУДИН ПЕЉТО, новајлија у тиму Авале.

На сједници је закључен списак учесника традиционалног одбојкашког турнира који почине почетком идућег мјесеца. На турниру ће се наћи овогодишњи шампион Босна из Сарајева, Војводина из Новог Сада, Спартак из Суботице, Вардар из Скопља, Будућност из Титограда као и домаћин Авана.

Ова спортска манифестија одржава се на теренима, хотелском комплексу „Бечичка плажа“. У поменутим екипама наћи ће се неколико бивших и садашњих репрезентативаца Југославије, па је то и гаранција да ће квалитет игре бити на завидном нивоу.

С. Гленца

• ВАТЕРПОЛО

БУДВА НА ТРОНУ

ВАТЕРПОЛИСТИ Будве у првом дијелу првенства су показали квалитетну игру, и на свим утакмицама били и-зузетно ефикасни. Шеф стручног штаба Мирослав Рађеновић, са својим сарадницима Вукчевићем и Рајеаћем успије да укомпонује младост и искуство. По први пут од како се Будва такмичи у другој ватерполо лиги, успијели су да након првог дијела заузму прво место што представља највећи успех будванској ватерпола. Незахваљује говорити о појединачном учинку ватерполиста, али ако би издавали оне који су пружили највише, онда су то Предраг Абрамовић, који са 38 голова убедљиво води на листи стријелаца, затим Дејан Ачић, Драган Самарџић, и новопечени репрезентативац Црне Горе Горан Ђуричковић. Открозење првог дијела првенства је петнаестогодишњи Вујевић који атрактивном игром и ефектним головима мами аплаузе заљубљеника ватерполо ипре. Овај млади ватерполиста је већ скренуо на себе пажњу стручњака.

Шеф стручног штаба Мирослав Рађеновић нам је рекао: „веома сам задовољан игром свих ватерполиста. Готово да свим утакмицама су пружали максимум, и веома су дисциплиновано извршавали све постављене задатке. Овога пута не бих желio да издавам појединачне игре које су по имену убеђењу биле и врхунске. Још увијек сам нерасположен када се сјетим утакмице против Белвла када смо, на необичан начин доживјели пораз. Не желим да правдам ни себе ни играче, али у овом мечу нас је ригорозно оштетио судија Ђук из Сплита. Све његове одлуке, као и понашања ватерполиста Белвла, судија Марио Бргуља из Котора је пасивно посматрао. У првом дијелу првенства шансу сам пружио свим играчима који се налазе на списку првог тима. То ћу радити и у наставку првенства, јер само тако младићи показати све своје квалитет. Овога часа у нашим редовима има изузетно талентованих младића који су интересанти и за прволигашке екипе (Ђуричковић, Вујевић). У игри против Бијеле, нашег највећег конкурента за освајање првог мјеста показали смо право лице. Надирали смо Бијељане у свим елементима ватерполо игре, а наши стрелци били су расположени. Овај велики успјех који је забиљежен у првом дијелу морамо поновити и у наставку првенства, а то би значило улазак Будве у елитно друштво. Убијењен сам да за такав позив имамо и квалитета и снаге и да ћemo се на крају првенства радовати.

Предсједник ВК „Будва“ Ђојко Кентера је истакао: „Ови досадашњи резултати који су забиљежени су највећи у историји нашег клуба. Ми у управи се максимално ангажујемо да обезбиједимо све услове за несметан рад и такмичење, како првог тима, тако и свих погона. Што се тиче финансија, стање није ружично. Дотације од СИЗ-а за физичку културу још нијесу стигле, а велико је питање и када ће, јер како смо обавијештени, жиро рачун СИЗ-а је блокиран.

Предсједник Друштва за спортиве на води Никола Краповић, каже: „Ове године ватерполо клуб биљежи веома добре резултате, и била би права штета да због лоших материјалних услова не дође до циља — а то је улазак у прву лигу. Ми у друштву ћemo све учинити да Клуб помоћнемо, а надам се да ће нам помоћи друштвено-политичка заједница као што су то већ урадиле радне организације из Будве: „Монтенегротурист“, ООУР „Будва“, „Монтенегроекспрес“ и „Компас“. Добри резултати у спорту су и реклами.

Првенство се наставило, а Будва је већ у првој утакмици против Ривијере забиљежила високу победу. Ватерполисти, стручни штаб, управа и велики број симпатизера овога клуба са нестручње очекују крај овогодишњег првенства у којем желе да освоје титулу првака и од идуће године се нађу у првој савезној лиги.

ТАВЕЛА — I ДИО

1. Будва	8	7	0	1	136—77	14
2. Бијела	8	6	1.	1	102—74	13
3. Белви	8	6	0	2	84—66	12
4. КПК	8	4	2	2	92—95	10
5. Гусар	8	4	1	3	91—77	9
6. Ривијера	8	4	0	4	91—86	8
7. Цавтат	8	2	0	6	79—90	4
8. Босна	8	1	0	7	72—127	2
9. Борац	8	0	0	8	80—135	0

СТРУГАР И МИЧЕТА У ЛОВЂЕНУ

Стандардни првотимци Авале Стругар и Мичета у наредном првенству браниће боје Ловћена. Овај два квалитетна одбојкаша биће од велике користи републичком лигашу, који ће у наступајућем првенству водити главну ријеч. Стругар и Мичета су дуго година носили дрес Авале, пружали су зајажене игре. Захтјев за исписницу изненадио је многе љубитеље овог клуба. У вијеме када се кубури са квалитетним одбојкашима, њима је дата исписница што свакако није прихватљиво.

С. Гл.